

David Foster Wallace

Teatavate piiride poorsusest

Inglise keelest tõlkinud Aet Varik

Kurat ei maga

Pluss kui isa midagi uut ostis või masinakuuri või keldrit koristas, leidis ta alailma, et seal seisab mõni asi, mida tal enam vaja ei lähe ja millest ta tahab lahti saada, ja kuna prügimäele või linna taaskasutuskeskusse oli pikk tee seda vedada, siis ta helistas tavaliselt ajalehte Trading Post ja pani kuulutuse, et see niisama ära anda. Träni nagu mõni kušett või sügavkülmik või vana ader. Kuulutuses seisis: tasuta, tulge ainult järele. Ja ikkagi võttis iga kord aega, enne kui pärast kuulutuse ilmumist mõni üldse helistas, ja kolu seisis isa sissesõiduteel ja ajas teda närvi, kuni lõpuks paar inimest linnast seda tema juurde vaatama sõitsid. Siis nad omajagu tõmblesid selle ümber tuimade nägudega, nagu mängiksid nad kaarte, jalutasid ringi ja togisid seda asja kinganinaga, ja muudkui et kust te selle siis saite ja mis tal viga on või milles asi, et te sellest nii kangesti tahate lahti saada. Nad vangutasid pead ja pidasid eidega nõu ja kügelesid niipidi ja teistpidi ja ajasid isa hulluks, sest tema ei tahtnud muud kui vana atra täitsa tasuta ära anda, et see tema sissesõiduteelt minema viidaks, ja nüüd pidi ta muudkui aega raiskama ja neid jobusid nännutama, et nad selle asja ükskord minema viiksid. No ja eks siis tal tuligi pähe, kui ükskord oli jälle vaja millestki lahti saada, et paneb Trading Posti kuulutuse ja ütleb mingi suvaka hinna, mis talle seal Trading Posti kutiga rääkides pähe tuleb. Mingi suvaka hinna, no peaaegu mitte sittagi. Vana äke, mõned harud veidi roostes, \$5, JCPenny diivanvoodi, roheline ja kollane, \$10, ja nii edasi. Ja nüüd helistas rahvas tihtipeale kohe esimesel päeval, kui Trading Post oli kuulutuse avaldanud, võtsid kätte ja tulid linnast kohale, mõni sõitis veel kaugemaltki, mõnest teisest linnakesest, kus ka Trading Post käib, sõitsid ette, nii et kruus lendas, ei visanud kraamile õieti pilkugi ja toppisid isale seda viit või kümnet dollarit, kähku, et keegi teine neist ette ei jõuaks, ja kui oli midagi raskemat, nagu see üks kušett, siis ma aitasin selle neil peale tõsta, ja nemad kohe autosse ja otseteed minema. Hoopis teine nägu oli neil ees ja eidel kabiinis oli ka muhe nägu ees ja hambad paistsid, ja mees pani eidele käe ümber ja lehvitas isale, kui

nad hoovist välja tagurdasid. Lausa lust oli poolmuidu mingi vana äke endale saada. Ma küsisin isa käest, et mida sellest õppida oleks, ja tema ütles, et tema meelest on moraal see, et siga juba laulma ei õpeta, ja mingi ma nüüd pealegi ja rehitsegu sissesõidutee kruus kraavist välja, et see reo äravoolutoru umbe ei ajaks.